

szöveg: Léber Antal

A Természet himnusza II.

zene: Kertész Péter
a. Sohasem késő

szabadon

Ván-dor, a va-dont a-ki já-rod, hol fel-ü-dü-lé-sed, s bé-kéd vá-rod,
lass-sítsd meg lép-te-id, fi-gyel-me-sen ha-ladj, bár-ho-vá ér-kez-tél is, ott-hon vagy.
Er-dő, me-ző, hegy-völgy, víz-part vagy rét, hit-tel szí-ved-ben, ím biz-va nézz szét.
Hi-szen: Min-den-kor kö-rül-vesz, bá-na-ton e-rőt vesz,
tör-vé-nye ö-vez és véd. Mesz-sze bár ke-rül-hetsz,
zord szél hol sü-vít, metsz: bé-ke, biz-tos me-ne-dék.
Le-gyen-az-föld vagy lég, iz-zó tűz, víz vagy jég, e-le-me-it nyújt-ja
néked. Szom-jad-ban, éh-ség-ben, be-te-gen, ép-ség-ben meg-lásd, be-töl-ti-szük-sé-ged: a
Ter-mé-szet, ha jól is-me-red, ré-sze vagy, tu-dod, e-zért min-de-ned.

1. Vándor, a vadont aki járod,
hol felüdülése, s békéd várod,
lassítsd meg lépteid, figyelmesen haladj,
bárhová érkezted is, otthon vagy.
Erdő, mező, hegy-völgy, vízpart vagy rét,
hittel szívedben, ím bízva nézz szét.

Ref.

Hiszen: Mindenkör körülvesz, bánaton erőt vesz,
törvénye övez és véd.
Messze bár kerülhetsz, zord szél, hol süvít, metsz:
béke, biztos menedék.
Legyen az föld vagy lég, izzó tűz, víz vagy jég,
elemeit nyújtja néked.
Szomjadban, éhségben, betegen, épségben
meglásd, betölti szükséged:
a Természet, ha jól ismered, része vagy, tudod,
ezért mindened.

2. Ember, ki élet-időt kaptál,
és ha fejet mérnökségre adtál,
Munkálkodj, tervezz, mint természet-ismerő,
Környezettudatos élet-igenlő.
Indulj bátran előre és remélj,
Élőhely-, s fajvédelemről regélj!

Ref.

3. Erdész, vadász, bányász és kohász
ajkáról most Hozzád száll e fohász:
Add éreznünk, hogy Te gondot viselsz reánk,
és mindig igazságos vagy hozzánk.
Hála néked mindenért, ó Isten,
műveidhez fogható egy sincsen.

Ref.